

Протокол

№

гр. София, 15.01.2013 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в публично заседание на 15.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **3575** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

На именното повикване в 14.02 ч. се явиха:

ИЩЦАТА – М. П. К., редовно призована, се явява лично и с адв. М. и адв. Н. с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ – Ц. „Фонд за асистирана репродукция” към МЗ, редовно призован, се представлява от адв. Д. с пълномощно от днес.

За СГП се явява прокурор Павлов.

Страните /поотделно/ и прокурорът - Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО и докладва молба на СБАЛГАР [фирма] от 27.11.2012 г., към която е приложено копие от медицинската документация на ищцата.

Адв. М. и адв. Н. – Водим допуснатите ни до разпит свидетели.

СЪДЪТ СНЕ самоличността на свидетелите:

А. А. С., 48 г., неосъждана, без дела и родство със страните, предупредена за наказателната отговорност по чл. 290, ал.1 от НК;

К. И. Д., 64 г., неосъждан, без дела и родство със страните, предупреден за наказателната отговорност по чл. 290 ал.1 от НК.

Свидетелят К. И. Д. напусна залата.

СЪДЪТ ПРИСТЪПВА към разпит на свидетелката А. С..

На въпроси на адв. М. и адв. Н. – Познавам М. от 1985 г., колеги сме. Работили сме заедно. В Ц. клинична лаборатория сега, а тогава беше Катедра „Клинична

лаборатория и имунология” към Медицинска академия, база 1. М. беше медицински лаборант. Работеше в спешна лаборатория, аз също. Тогава и сега отношенията ми с М. са близки и приятелски, малко повече от приятелски. М. е споделяла за много проблеми. Точно за това казах, че имаме повече от приятелски отношения и естествено един от проблемите, който беше дългогодишен беше проблемът да има деца. Тя се омъжи през 1993 г. и имаше гинекологични проблеми. Проблемите бяха частично решени от доц. Н. през 1995 г. Той направи пластика на тръбите, защото имаше гинекологични проблеми, които той смяташе, че можеха да се решат по този начин тогава. След това, тъй като аз работех в хормонална лаборатория, в сътрудничество с доц. В. и доц. Т., моята завеждащ лаборатория доц. А. Ц. я посъветва да се консултира с доц. В.. Неговото мнение беше, че възможността да има деца е само чрез ин витро. Не мога да си спомня годината, но беше след оперативната намеса. Някъде 1996, 1997, 1998 г. Много депресивно ѝ се отрази това, че тя беше със затруднени репродуктивни функции. В брака стоеше проблема деца и бракът се разпадна през 2003 г., като една от причините, която аз знам беше именно това. През 2007 г. М. се обърна за квалифицирана помощ на частна клиника за ин витро. Тя има 2 стимулации. Има общо 4 опита за ин витро, от който последния 4 беше успешен. През 2009 г. М. подаде молба пред фонда. На 04 април подаде молба. Точно не мога да кажа кой месец и коя дата знам, когато беше в план да се създаде фонда и тя знаеше за него. Имам представа защо толкова живо се интересуваше от фонда, тъй като при нея стоеше проблема с възрастта и проблема, в който тя искаше да не съществува за нея е в бързото подаване на молбата. Тя не предприе действия сама да финансира процедурата, защото е обременена финансово. Забавянето на отговора от фонда беше много тъжно за М., меко казано. Тя се чувстваше много зле – трудно се водеха разговори с нея, затвори се, споделяше за мрачни мисли, които са доста лични, като например, че не ѝ се живееше изобщо. В новата ѝ връзка тя имаше изключителната подкрепа на съпруга си в смисъл, че той казваше, че каквото трябваше ще се направи, във финансов смисъл я подкрепяше. Тя имаше притеснения, че ако няма дете това би довело и до крах в отношенията ѝ с този мъж. Когато дойде заповедта за отказ това беше страшно, беше ноември месец и просто тя беше в ужасно състояние. Към днешна дата тя не е забравила всичките тези неща. Тези преживявания си остават завинаги.

Адв. М. и адв. Н. – Нямаме други въпроси.

Свидетелката на въпроси на адв. Д. – Към месец април 2009 г. са ѝ дали оценка, че може да участва в процедура ин витро. Майка ѝ обаче почина през май месец същата година. Тогава не съм разговаряла с нея по проблема ин витро, поради смъртта на майка ѝ. През 2009 г. ноември месец тя получи отказа, който си го спомням. Процедурата, която аз знам, че тя имаше беше на 08.12.2010 г. тогава тя дойде при мен и ми каза. При мен е правила хормонални изследвания. Знам, че през 2009 г., че осъществява някакви процедури, но не знам точно какви. Винаги е живяла на постоянния си адрес.

Адв. Д. – Нямам други въпроси.

Прокурорът – Нямам въпроси към свидетеля.

Съдът приключи с разпита на свидетеля С. и я освободи от залата.

В залата се яви свидетелят д-р Г. С..

СЪДЪТ ПРИСТЪПВА към снемане на самоличността му: Г. С. С., 42 г. неосъждан, без дела и родство със страните, предупреден за наказателната отговорност по чл.

290, ал.1 от НК.

Съдът пристъпи към разпит на свидетеля С..

На въпроси на адв. Д. - М. не само ми е пациентка, но и сме приятели. Запознахме се през 2008 г. Тя имаше репродуктивен проблем, който за радост разрешихме съвместно с нея. Бил съм лекар на К. от 2008 г. до края на бременността ѝ. При М. единствения начин да се реши репродуктивния проблем беше да използва асистирана репродукция. Тя кандидатства за асистирана репродукция пред фонда. Доколкото знам от възрастовото ограничение, което беше наложено от фонда беше отхвърлена нейната молба. Аз съм сигурен, че съм изразил съчувствие, защото всичките жени, които биват отхвърлени от фонда имат моето съчувствие, но не мога да коментирам правилата на фонда са такива, харчат се обществени средства, така са решили. Искам да кажа по темата няколко неща, за да не се говори и не се спекулира. Първо М. беше отхвърлена. Второ: когато кандидатства и тя и аз знаехме, че тя имаше проблем с лигавицата на матката и с една миома, която отстранихме с операция през 2009 – 2010 г. Дори и фонда да беше я одобрил, тя пак трябваше да мине през тези операции преди да си оползотвори средствата от фонда и щеше да влезе във възрастовите ограничения. Това, което направихме за М. и тя много добре знае, е че процедурата, с която зачена ние направихме безплатно. Не е плащала нищо. Когато говорихме за това нещо и когато всичко свърши с раждането на бебето тя ми пусна СМС, където пишеше, че тя никога няма да забрави това, което е направено за нея. Тя е един добър човек, но тези пари, за които кандидатства за обезщетение ще бъдат взети от други жени, които са в нейното състояние. Не съм съгласен с това нещо, защото знам тези жени колко голяма нужда имат и чакат тези финанси. Всички жени, които са подложени на тези процедури и страдат от този проблеми страдат много. Всички жени са много разстроени. Всички процедури се завеждат докрай. С М. сме се виждали и по приятелски поводи. Не ми е споделяла за желание за самоубийство. Тя е борец и винаги се е справяла.

Адв. Д. – Нямам други въпроси.

Свидетелят на въпроси на адв. М. и адв. Н. – Аз съм подписал документите, които М. е подала пред фонда. Има разлика между това дали една жена трябва да бъде допусната до процедура и това какви изследвания трябва да бъдат направени или операции преди това. Т.е. тя отговаря на всички критерии, но за да бъде извършена процедурата трябва да се направят други интервенции. Всеки случай е индивидуален за него. Често има жени, за които се налага да се извършват процедури преди да се извърши процедурата ин витро. Проблемите, които тя имаше са отразени в документацията представена пред фонда. Процедурата е направена от мен и ние сме ѝ платили лекарствата. Колкото и да ви е странно при нас също има безплатни процедури, а М. ми е приятелка и аз продължавам да го казвам. Не помня дали е заплащала първите две процедури вероятно. Има ценоразпис на клиниката. Не съм го смятал в цифри. Направих процедурата безплатно, защото ми е приятел и защото на жени, на които може да се помогне го правя. М. е много активен член на каузата за проблемното забременяване, не зная кога и как е търсила съдействие, но мисля че е правила.

Адв. М. и адв. Н. – Нямаме други въпроси.

Прокурорът – Нямам въпроси.

СЪДЪТ ПРИКЛЮЧИ с разпита на свидетеля Г. С. и го освободи от залата.

СЪДЪТ ПРИСТЪПВА към разпит на свидетеля К. Д..

На въпроси на адв. М. и адв. Н. - Живеем заедно с М. от 2003 г. Почти веднага след като се събрахме започнахме да работим по въпроса да имаме дете. Нямам брак с М.. Аз съм баща на детето, което се роди. М. е правила 4 опита процедури ин витро. Тя нямаше друг шанс освен ин витро, тъй като поради заболяване ѝ махнаха тръбите и това беше единственият шанс да има дете. Първите 2 процедури се финансираха от нас със заем и тъй като няхахме шанс да получим заем, няхахме имущество, няхахме нищо, наложи се мой приятел да изтегли заем в размер на 10 000 лв. Ние не получихме 10 000 лв., а процент взе той, а ние получихме 8 000 лв. и с лихвите изплащаме 13 000 лв. Стигнаха за 2 процедури, защото наред с процедурите имаше и една операция и други неща, които са правени, изследвания, в т.ч. когато се подаваха документите във фонда бяхме направили всички изследвания в частни лаборатории, за да бъдем готови в момента в който получеше съгласието, защото тя отговаряше на всички критерии. От това, което четохме в интернет и правилника, който беше излязъл нямаше нито една точка, която да не отговаря. Беше под възрастта, която беше определена. Когато подадохме документите в срока, в който чакахме отговор, тя нямаше навършени 43 години. Към този момент към, който подадохме документите нямаше никакви други шансове и това беше единствената възможност най-бързо да стане и най-сигурно, тъй като нямаше причина да не се получат парите от там. Отказът, който получи се получи се получи много трудно за нас. Ние чакахме, тя ходеше и спеше с телефона, защото от фонда ѝ бяха обещали да ѝ се обадят какъв е отговора. Като мина датата 22 почна да се поражда съмнение, че нещо не е наред. Тя отиде там и от там ѝ казаха да чака. До юли месец 2009 г. не получи отговор. Тогава подаде жалба до фонда и евентуално ще получим какъв е отговора. Такъв и до днес не сме получили. Като няколко месеца след това по пощата получихме заповедта за отказа. Това беше някъде август, септември месец, може и по-късно. Тя беше изпаднала в депресия, непрекъснато плачеше, говореше, че ще се самоубива. Казвах ѝ че на всичко има решение, може с малко закъснение, но го намерихме. Това не я успокояваше, защото нейните години си течаха и вероятността да забременее ставаше все по-малка. Тогава говорихме с д-р С., от там осигуриха минимални средства. Направи опит, без подготовка. Не се получи нищо. Тя изпадна в още по-голяма криза. Не е фондът финансирал. Ставаше въпроси за хиляда лева. След като не стана всички възможности умряха. Тогава почнахме да търсим по сайтове, по интернет от къде евентуално може. Имаше в едно радио конкурс. Там кандидатствахме, не става и изпадна в още по-голяма депресия, че не се получава. След това в някаква фондация по интернет, пак не стана. Писахме писмо до Л. Ф. да ни отпусне. Няхахме отговор от нея. После във фондация на българите в А.. Разговаряхме с нея, времето си минаваше. Тя изпаднаше още повече в депресия и след като там не стана нищо изгубихме надежда. Отиде при д-р С. и му каза, че въпреки подготовка и всичко се отказваме и тогава той реши и подари един опит в резултат, на което се появи детето. Още през 2008 г. решихме да се срещнем с д-р С., но поради голямата навалица нямаше как да стане директно. Тя му написа писмо. В резултат, на което той направи изключение и започнахме подготовка на процедурите. Работехме заедно с М., но когато получихме отказа, тя не беше в състояние да работи. За няколко месеца остана в къщи. Тя работеше с пари, ставаше нервна, караше се и тогава се наложи да си стои в къщи. Изобщо не беше спокойна. През 15-20 минути ми се налагаше да ѝ звъня по телефона да не направи някоя глупост. Спомените от отказа на фонда никога не могат да бъдат заличени. За мен това е отношение на държавата и на държавните институции.

На въпроси на адв. Д. – След отказа на фонда извършените процедури по ин витро не са плащани от нас.

Адв. Д. – Нямам повече въпроси.

Прокурорът – Нямам въпроси към свидетеля.

Страните /поотделно/ и прокурорът – Нямаме други доказателствени искания.

По доказателствата

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените с молбата на СБАЛГАР [фирма] от 27.11.2012 г. писмени доказателства.

СЪДЪТ намира делото за изяснено от фактическа страна и

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО.

Адв. М. и адв. Н. – Моля да уважите иска по изложените в него съображения ведно със законната лихва. Предоставили сме правна помощ на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата, въз основа на което моля да ни бъде присъдено адвокатско възнаграждение.

Адв. Д. – Искът е неоснователен и не беше доказан в хода на настоящото производство. Ще представя писмени бележки. Няма да претендираме разноски на тази инстанция със съзнанието, че въпреки неоснователността на иска доверителят ми няма да претендира разноските за воденето на тази инстанция с идеята, че разбира желанието на ищцата да получи някакво възмездие, което несъответства на предявените в исковата молба претенции.

Прокурорът – Намирам исковата молба за основателна и доказана. Изпълнен е фактическия състав от чл.1 от ЗОДОВ. Считаю, ако уважите исковата молба, че размерът на исковата претенция е прекалено завишен и моля да го редуцирате.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 14.57 часа.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: